

Jesus eller rus?

Illustrasjonsbilde: iStockPhoto

«Jeg vil heller sitte i fengsel for Jesus enn for narkotikamisbruk»

Hamid, tidligere narkoman og nå leder for en av undergrunnsmenighetene i Iran

Iran 2015: Hamid levde kun for neste rustripp. Som titusenvise av andre narkomane iranere hadde han mistet alt håp. Han hatet alt levende. Truet til seg penger fra foreldrene med kniv. Vasket seg ikke. Spiste ikke. Levde ikke. Alt var rus.

Foreldrene hadde forsøkt alt, til og med fått politiet til å arrestere ham. Broren, som i hemmelighet var blitt kristen, hadde tatt han med til presten Ron i en av de få menighetene som ennå fantes i landet. Ron hadde forsøkt å snakke med han og be for han, men det var som om ingenting nådde inn.

Til slutt ga alle rundt Hamid ham opp. Foreldrene. Broren. Presten.

Etter hvert plasserte myndighetene ham på et avrusningscenter. Ettersom rusen forlot kroppen, kom tomrommet som først hadde fått ham til å ruse seg, tilbake. Det var ikke rusabstinenser, men en lengsel. Han ringte broren.

«Vær så snill, kan du gi meg et nytestamente?» «Jeg har jo forsøkt å gi deg en Bibel mange ganger, du har aldri vært interessert. Hvorfor skal jeg gi deg en nå?» Broren stolte ikke på Hamid. «Jeg vet det bror, men nå er jeg klar», svarte Hamid, og broren ga ham det han ønsket seg.

Og noe skjedde.

I skjul leste Hamid om Han som elsker alt som lever, og kjente at det indre tomrommet ble fylt av Guds grenseløse, tilgivende kjærlighet. Hamid visste godt om farene ved å være en kristen i Iran. Men han sa til seg selv: «Jeg vil heller sitte i fengsel for Jesus enn for narkotikamisbruk.» Han kom ut av senteret som et nytt og helt menneske. Han ville lære

mer, og han ville lære hvordan kan kunne dele dette videre med andre som var bundet av rus. **Men da han kom til kirken var den øde og forlatt. Han fikk høre at presten Ron var blitt fengslet. Uten rettsak. Uten forsvarer.** Da han omsider hadde blitt sluppet ut, var han tvunget til å flykte fra landet for å redde livet. Det er slik det iranske regimet sakte, men sikkert forsøker å kvele den kristne tilstedeværelsen i landet: ved å fjerne lederne. Likevel kommer tusenvis til tro.

Presten Ron glemte aldri Hamid, selv da han flyktet til Storbritannia hvor han i dag er ansatt ved **Pars Theological Centre (PARS)**. Et utdanningscenter som driver **kritisk viktig arbeid for at ikke undergrunnskirkene skal gå til grunne**. De gjennomfører en sårt tiltrengt ledertrening for nye, unge ledere og gir veiledning og teologisk undervisning. De gir også livsviktig opplæring i hvordan leve som kristen i et land med sterk forfølgelse. Det aller meste skjer digitalt og via telefon, men med stor forsiktighet og mye hemmelighold, flyr de ut kristne ledere fra Iran på en hemmelig lederkonferanse. Tettpakke dager med bibelundervisning, åndelig fellesskap, ledertrening og sjelesorg.

Men hvordan gikk det med Hamid?

I november 2022 reiste pastor Ron, sammen med ledelsen fra PARS, for å være med på årets hemmelige lederkonferanse. Blant deltakerne dro pastor Ron plutselig kjensel på noen. Det var Hamid! Nå sunn og i godt hold. **Han hadde ikke bare beholdt troen, men gjennom Hamid hadde 80 mennesker kommet til tro!** Hamid var blitt pastor. Det ble et hjertelig gjensyn.

Midt i en hverdag preget av opptøyer, arrestasjoner og henrettelser og hvor regimet stadig strammer inn ytringsfriheten for folket i Iran, har det vokst frem en stor, ung kristen befolkning. De holder ut i store prøvelser med sikkerhetspolitiet i hælene. Ikke bare skal de passe på å ikke bli oppdaget, de skal samtidig lede store grupper av kristne på en god og omsorgsfull måte. Det er en enorm påkjenning for Hamid og de andre unge lederne! Derfor er det nettopp **SÅ VIKTIG** for dem at du og jeg viser at de ikke står alene.